

k

Byla noc. Ležel v posteli a věděl, že se mu nepodaří jen tak usnout.

Nebylo to jen kvůli dopisu, který celý den psal, ale i kvůli tomu polibku.

Dotkl se tváře.

Jak to, že dětské polibky mají takovou moc?

Elsi ho políbila předtím, než odběhla za svou kamarádkou. Udělala to stejně jako poprvé, rychle a něžně. Byl to laskavý, sladký polibek, plný něhy.

Polibek, který si vysloužil.

A kdo je schopen vysloužit si polibek...

Bůhví pokolikáté se převalil ze strany na stranu.

„Nemůžeš usnout?“ zeptala se Dora, která ležela vedle něj.

„Ale ano, ano, promiň.“

„Dal by sis něco?“

„Ne, opravdu, ne.“

„Čaj?“

„Neblázni, spi.“

„To jsi celý ty, proč musíš vždycky všechno tak prožívat?“ zašeptala Dora v polospánku.

Prožívat.

Čaj by si docela dal. Nebo něco na uklidnění. Když nemohl usnout, přepadala ho mrzutá nálada horší než samotná nespavost. Děti jsou pěkní podvodníci, pomyslel si. Člověku se hned ukážou v tom nejlepším světle. A jak snadno se spřátelí, až to člověku bere dech! Každému musí být jasné, že něco takového je ve věčně neklidném světě, který se musí neustále potýkat se sobectvím, nejistotou a krutostí, hodně nebezpečné. Dítě dokáže svou upřímností mučit a stejně tak svojí vyřídilkou obměkčit i ty největší zatvrzelce.

Otevřel oči a pohlédl do tmy.

Uměl se dívat do tmy.

Tma byla jako plátno, na němž se promítají filmy.

Před několika měsíci požádal svého přítele Maxe Broda, aby až zemře, zničil celé jeho dílo, všechny ty popsané a nikdy nezveřejněné stránky. Uvědomil si, že Brigitiny dopisy Elsi plamenům uniknou.

No a co?

Vadilo mu to?

Nepsal je on, ale Brigita.

Třetí dopis byl z Vídně. Možná nebyl tak vzrušující, tak nadšený jako dopis z Paříže a z Londýna. Vídeň byla prostě taková, jaká měla být: uměřená a věcná, vznešená i nudná. Zapomněl na něco? Mohl

by vstát a ještě jednou si dopis přečíst. Nebo ho může ráno přepsat, než se odebere na schůzku do parku. Pouhé pomyslení na to, že opět zasedne nad bílý papír, ho rozčilovalo. Ne, v žádném případě. Nechá ho takový, jaký je. Příští dopis napíše... z Benátek, jistě, báječný nápad. O Benátkách se mu bude psát jedna báseň. Brigita v chrámu svatého Marka, Brigita ve vaporetu, Brigita v gondole. Nádhera. Ubytuje ji na tom nejkrásnějším místě, v Hotelu Danieli. Někde má jistě fotky. A další den... Moskva! To bude něco úplně jiného. Potom pojedete do Španělska, Řecka, Maďarska... Nechá ji cestovat jen po starém kontinentě? Ne, kdepak. A proč taky? Brigita se bude plavit po moři. Objeví tajemnou Afriku a cizokrajnou Asii, procestuje úžasnou Ameriku od severu k jihu.

Proč ho to tak vzrušovalo? Copak se zbláznil? Ano, úplně! Kdyby se někdo dověděl o tom, co se mu s Elsi přihodilo, nemusel by umírat na tuberkulózu. Zavřeli by ho rovnou do blázince.

Znovu se převalil na bok.

Dora zaúpěla.

„Udělám ti lipový čaj,“ zavrčela na něj.

„Ne, to nemusíš, omlouvám se...“

Ale Dora, napůl ve snách, už kráčela náměsíčně do kuchyně.

